

“La Naaku Akissi és una noia d’ 11 anys que viu a Bouaké, una ciutat de la Costa d’Ivori, amb la seva mare, el seu pare, els seus dos germans i la seva germana petita. Al juliol del 2002 la seva tieta li va regalar un quadern que es va convertir en el seu diari personal, un diari on escrivia tot allò que sentia, tot el que li passava, els seus somnis, els seus secrets, els seus desitjos...”

“El diari de la Naaku, és però un diari molt especial, ja que aquest ha estat escrit conjuntament per ella, la Naaku, i nens i nenes de diferents escoles i pobles de Catalunya. Aquestes són algunes de les seves pàgines”.

EL DIARI DE LA NAAKU

5 d'agost 2002

“Avui, després de les vacances, hem tornat a l'escola. M'he llevat a les 7 per dutxar-me i fer el camí per anar a l'escola, per sort l'he fet amb el Koffi, el meu millor amic, que no ha deixat d'explicar acudits! Avui a l'escola hem fet una classe de música i ritmes tradicionals. Demà ens tocarà gramàtica francesa i això si que no m'agrada tant... Però com deuen ser les altres escoles del món? Les altres escoles tenen pati? Estudien francès? Fan danses africanes?”

Activitat:

Un món d'escoles. Molts nois i noies del món van a l'escola, però no totes les escoles són iguals. Com és la teva escola? Explica un dia típic de la teva escola. Quines semblances i diferències trobes amb l'escola de la Naaku?

Escoles:

Entre la nostra escola, Les Marines de Castelldefels, i la de la Naaku hi ha moltes diferències, nosaltres no ens llevem a les 7 del matí per arribar a l'escola després d'un llarg camí a peu, a més a la nostra escola hi ha un bar i en la seva no, però nosaltres no fem classes de coreografies ni de ritmes tradicionals!

A nosaltres ens agradaria que a la nostra escola hi hagués un ordinador en cada taula, que es pogués escoltar música i que fos més gran i amb més material.

Però tot i les diferències, en la nostra escola, com la de la Naaku, es fan moltes activitats, i tenim l'hora del pati, que és la millor! Perquè podem jugar, descansar i explicar-nos moltes coses.

19 DE SETEMBRE 2002

“Avui ha passat una cosa molt estranya. Estàvem tots a l'escola, com cada dia, i ens han dit que havíem de marxar perquè hi havia hagut un cop d'estat, mai havia escoltat aquestes paraules però escoltar-les em transmetien inseguretat a casa parlaven d'uns rebels i que potser començaria una guerra...”

22 de Setembre 2002

“Ja portem tres dies sense sortir de casa, els meus pares diuen que la situació és perillosa i que hem de marxar, que els rebels han ocupat Bouaké i que estan cercant nois i noies a partir de 17 anys pels seus exèrcits... Els pares i jo tenim molta por pels meus germans que tenen 16 i 17 anys...”

Activitat:

A.

La Naaku i els seus germans porten tres dies sense sortir de casa. Has estat alguna vegada tants dies sense sortir de casa? Per què? Què feies per divertir-te? Explica-li a la Naaku i als seus germans algun joc, acudit o anècdota per fer més divertida la seva estada a casa.

B.

Els pares de la Naaku tenen por que els rebels trobin en Kuasi i en Yao per als seus exèrcits. Saps què és un menor soldat? Cerca per Internet, a revistes... què és un menor soldat. A quins països hi ha exèrcits amb nois i noies menors de 18 anys? Quines tasques fan els menors a la guerra? Quina diferència hi ha entre les tasques que fan els nois i les que fan les noies?

Escoles:

Els menors soldat són nens i nenes menors de 18 anys que fan de cuiners, de missatgers... i el que és pitjor, fan portar-los armes i utilitzar-les contra la gent, són massa petits per la guerra, són massa petits per anar armats!

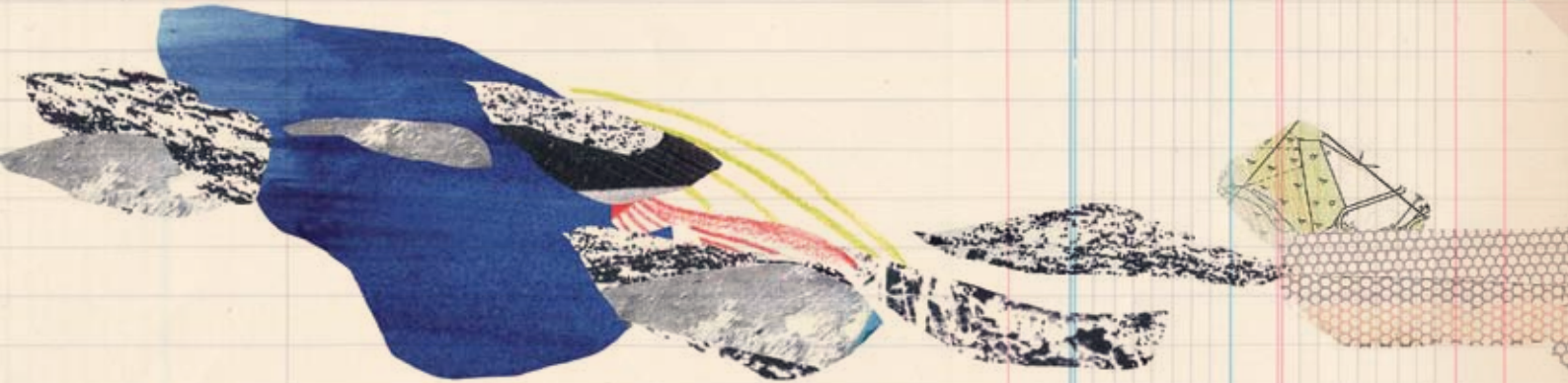
A les nenes les converteixen en esclaves dels homes i els nens són utilitzats per anar a la guerra...

Hi ha nens i nenes soldat en llocs on hi ha guerres, i particularment a l'Àfrica, però també a Llatinoamèrica i a Europa. El nostre consell és que tots aquests nens i aquestes nenes escapin de la guerra, i quan aquesta s'acabi que estudiïn i juguin...

27 DE SETEMBRE

2002

“Finalment hem arribat a Abidjan, la ciutat on les parees van decidir marxar. Pel camí ens vam trobar la carretera plena de check points dels rebels, que demanaven diners o no et deixaven passar, segons el que ells volien en cada moment, tu si, tu no, tu si, tu no... Així que arribar a Abidjan ha estat tota una aventura, Hem trigat 4 dies en fer 350 quilòmetres... finalment hem arribat a casa d'uns amics de la infància de la mare...”

Activitat:

Desplaçament imaginari. Feu grups de tres persones. Imagineu que heu de sortir de casa de manera obligada. Inventeu una història.

Teniu 15 minuts per imaginar la vostra història.

Després expliqueu-la a la resta de la classe. La podeu interpretar, narrar com si fos un conte o una notícia del telenotícies o d'un altre programa de la televisió...

Escoles:

A.
Els alumnes de 1r d'ESO de l'IES Les Marines de Castelldefels fugiríem de casa perquè va esclatar una guerra el dia 11 de desembre del 2008 camí a Mèxic. Aniríem a Mèxic perquè allí tot és més barat però abans d'arribar-hi passariem per Los Angeles perquè allí hi tenim familiars, hem viatjat durant 17 hores per poder-hi arribar. Amb nosaltres han vingut les nostres famílies i també ens hem endut alguna cosa de roba, diners, els passaports, el banyador...

B.
Els alumnes de 3r de l'escola Ventós Mir de Castelldefels aniríem a Itàlia, passant per França, amb nosaltres vindrien els nostres pares i germans i germanes. La vida a Itàlia és molt diferent de la que fèiem abans, a Badalona, aquí parlen una altra llengua, i nosaltres encara no l'entendem molt bé, ens trobem molt bé però en aquest nou país ja que el nostre esport preferit també és el de molts italians i així juguem junts a futbol.

C.
Els alumnes de 4rt de l'escola Ventós Mir de Badalona escapariem a Andalusia fent un viatge de més de 10 hores en cotxe per trobar-nos allí amb d'altres familiars, amb nosaltres ens emportariem la televisió, la play i la wii.

15 DE NOVEMBRE 2002

“Ja fa uns dies que estem aquí a la casa dels nostres amics, la veritat és que són l molt hospitalaris però nosaltres ens enyorem molt de casa nostra... La vida aquí és molt diferent, hi ha altres persones que han arribat d'altres parts del país, també són desplaçats i desplaçades com nosaltres, els nostres veïns són de Burkina Faso, Mali i Ghana. La mare finalment ha trobat feina , cada dia va al mercat a treballar unes hores al matí venent fruita i verdura. Jo em passo moltes hores amb la mare al mercat, però el meu lloc preferit és la perruqueria que hi ha al davant.”

Activitat:

La Florence, la Justine i la Matí s'han trobat a la perruqueria de la Lidye, la que està davant del mercat. Imagina una escena on les quatre dones parlen de les seves coses mentre es pentinen. En grups de quatre persones escriviu un diàleg i interpreteu-lo per a la resta de la classe.

Escoles:

La perruqueria està plena de gent de diferents països: cubans, espanyols, mexicans, italians, equatorians...
–Hola me llamo Justine, de donde sois vosotras?
–Yo soy la Justine y yo la Matí.
–Yo la Lidye, i trobo molt a faltar del meu país les muntanyes nevades, els amics, el menjar de casa (les tortites, la paella....) y vosotras que extrañáis de vuestro país?
–Yo lo que extraño más es mi idioma, mis amigos... pero la gente aquí es muy simpática aunque a mi me ha sido muy difícil adaptarme aquí dónde las cosas son tan diferentes, hay torres de muchos pisos, oficinas...
–El més difícil per la meva família ha sigut acostumar-nos a treballar en l'agricultura, les feines que fèiem abans als nostres països no serveixen, tot i això el que més m'agrada és veure jugar i divertir-se els nens i les nenes petits!

1 de febrer 2003

“La vida es complica. La guerra no només no s’atura, sinó que cada vegada és ,és difícil viure sense sentir-la. Els tancs es passegen per la ciutat. Hi ha cases destruïdes, tanquen els hospitals... La guerra és a tot arreu. Quan puc m’agrada llegir-li històries a el Mangué, el camaleó que és la meva mascota, però trobo a faltar molt al Koffi, ell sí que en sabia d’explicar històries!”

Activitat:

Entre tots i totes escriurem un conte per a la Naaku i en Mangué. Utilitzarem una tècnica inventada pels surrealistes. Un joc que consisteix en la creació i invenció col·lectiva.. Farem dos grups. Un s'encarregarà de fer la redacció del conte i l'altre la il·lustració. Ens posarem en filera. La primera persona de la filera escriurà una frase o farà un tros del dibuix, segons l'equip. Després tapparà el que ha fet i li donarà pas a la següent persona, que repetirà el procés. Així fins que tothom hagi participat. Després llegirem en veu alta el relat i mostrarem la il·lustració, segur que surt un conte molt divertit! Heu posat un títol a la vostra història?

Escoles:

Els nois i les noies de l'Escola Ventós Mir ens hem inventat aquesta història per la Naaku i el Mangué: "Tot va començar un dia que plovia i van anul·lar el partit. El noi era molt bon jugador de futbol i un dia va marcar un gol de penalti, era el "pichichi" de l'equip. Tenia tres germans. Amb el temps el Barça el va contractar, resulta que aquest noi era... Leo Messi!"

El conte dels alumnes de Les Marines comença així "Había una vez un niño que quería ser camionero, se llamaba Emiliano, para poder viajar por el mundo con su papa, después de muchos esfuerzos consiguió su esperado sueño y se pasó la vida jugando por el mundo.

30 de Juliol 2007

“Fa molt de temps que no escrivia però avui és un dia molt important, havia d’escriure: Avui és la pau. La guerra s’ha acabat. El president ivorià ha dit aquestes paraules en una cerimònia que han anomenat La flama de la pau. La guerra s’ha acabat per sempre. Militars i rebels han cremat totes les armes a l’estadi de futbol de Bouaké, davant de milers de persones que aplaudien contentes per la fi d’una guerra que ha durat uns 5 anys. Però: I després de la guerra, què? Què passarà?”

Activitat:

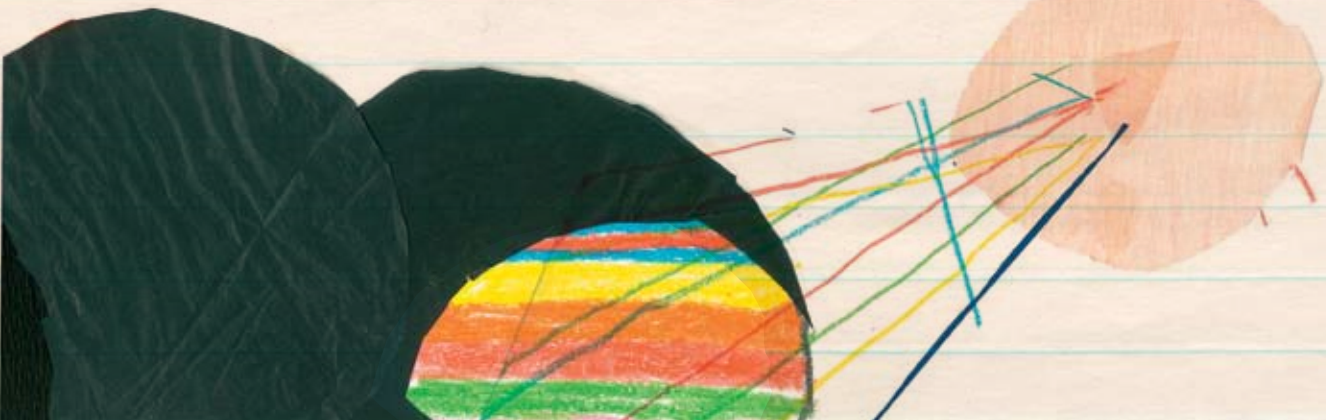
Després d'una guerra comença una altra etapa, la de la reconstrucció. És un moment on es tracta de cobrir les necessitats bàsiques de totes les persones, l'obertura dels hospitals, de les escoles... Entre tota la classe organitzeu una assemblea per establir un pla de treball per a la reconstrucció de la Costa d'Ivori després de la guerra. Penseu en la ciutat de la Naaku, Bouaké. Què caldria fer primer? Com ho faríeu perquè la ciutat comencés a viure novament com abans de la guerra? Què faríeu perquè totes les persones que com la Naaku van deixar les seves cases poguessin tornar a les seves ciutats?

Escoles:

Els nois i les noies de l'Escola Ventós Mir ens hem inventat Els alumnes de Les Marines ens hem reunit en Assemblea per decidir quines són les primeres coses que hem de reconstruir a la Costa d'Ivori:

- En un primer moment hem decidit que el més important és reconstruir i posar en funcionament els hospitals, les cases, les escoles, el transport públic, els negocis, les farmàcies... s'ha de reconstruir l'estructura urbana de la ciutat i posar en funcionament les màquines de preservatiu, ja que són molt importants per poder combatre el Sida.
- En un segon moment pensem que seria necessari pel funcionament de la ciutat, donar diners als llocs públics perquè poguessin tornar a funcionar com abans, perquè poguessin ajudar als necessitats, ajudar als camperols a sembrar plantes i aliments i ajudar als homes i a les dones ha trobar feina. És també important que la gent perdi la por que la guerra els ha creat, és per això que s'haurien de fer classes públiques perquè la gent expliqui les seves experiències i recuperin la confiança en ells i elles mateixos.

És per això que l'Assemblea demana...

Escoles:

“Querido señor alcalde,
Aunque creemos necesario que se tome un
descanso, esperamos que después haga bien su
trabajo. Nos gustaría que nos diese su correo
electrónico y el de la gente de su pueblo
ya que nos haría mucha ilusión intercambiar
mails con vosotros.
Un fuerte abrazo!”

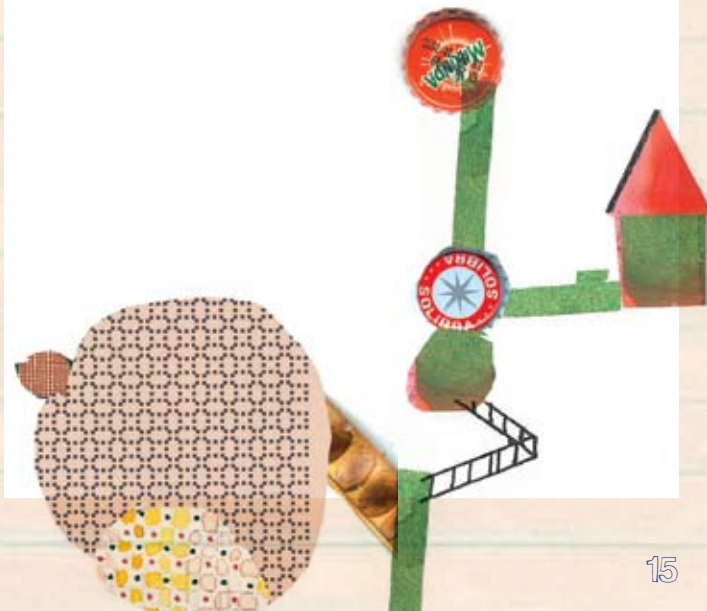
L'alcaldesa Lara i l'alcalde Hugo han organitzat així la
reconstrucció dl poble:

- Apartar tot el que està destrossat.
- Recollir molta palla i fang per fer les cases.
- Treballar en equip:
 - Equip 1: Dibuixar un mapa del poble.
 - Equip 2: Fer un embassament que ens porti l'aigua
 - Equip 3: Recollir tot el material necessari per la reconstrucció.
 - Equip 4: reconstruir el poble.

A més a més l'Helena vol que es reconstrueixi l'aeroport
perquè hi puguin aterrar avions amb aliments i medicines
i la Carla demana cotxes que facin possible el retorn dels

refugiats a les seves cases mentre que el Rafael vol en
primer lloc que es reconstrueixi l'escola per poder estudiar i
els hospitals perquè la gent malalta es pugui anar a curar.

Els alumnes de 1r de la ESO de l'IES Les Marines
(Castelldefels) i els alumnes de 3r i 4rt de primària de
l'escola Ventós Mir (Badalona)

amb el suport de:

**Diputació
Barcelona**
xarxa de municipis

MINISTERIO
DE EDUCACIÓN
Y CIENCIA

Generalitat de Catalunya
Institut Català de les Dones

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria General de Joventut

Ajuntament de L'Hospitalet

**FEDERACIÓ CATALANA D'ONG
PER AL DESENVOLUPAMENT**

Agència Catalana
de Cooperació
al Desenvolupament

Fundació Akwaba
www.fundacioakwaba.cat

-

**C/Llobregat 145, baixos
08904 l'Hospitalet de Llobregat
Barcelona**

-

Contacte:
educatiu@fundacioakwaba.cat
(+34) 93 440 76 96

Altres títols disponibles:

- **El Viatge d'en Konan**
- **Els Colors de les Cultures**
- **Jocs de Guerra, Cosa d'Infants**